

ΣΟΦΗΛΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια δεκακόσα ὀγδοήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνῃ,
κι' ὅταν ἔχω ξεπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια,
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονταί σ' ἐμὲ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἂς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Δεκάξη τοῦ Μαρτίου... ὁ Λάζαρος ἀνέστη,
καὶ ἡ σπουδαία πάλι τῶν ἐκλογῶν ἐπέστη.

Νούμερο ἐξηκοστό,
ρίχτε βάγχα 'στὸ Χριστό.

Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου.

Εἰς τὴν τὸν ἀγῶνα, καλοὶ μου συμπολίται,
μὲ κίλη σὺς συστήναι καὶ ὁ Ῥωμηὸς χρυσή!...
Ἄσπρο 'στὸν Οἰκονόμου, χωρὶς ποσῶς νὰ πῇτε
καὶ μ' ἔξοδα 'δικὰ του μιὰ σταλιά κρασί.
'Ἄσπρο 'στὸν Οἰκονόμου καὶ σῆς καὶ τὰ παιδιὰ σας,
ἄσπρο 'στὸν Οἰκονόμου μὲ ὅλη τὴν καρδιά σας.

Ἄλλος καὶ εἰς τὰ σπῆττα τῶν φίλων ἂν γυρίξῃ,
ἐν σπῆττα ἔως κάτω ἀπ' ὅλαις τῆς μεριάς,
εἰλ' οὔτε γὰ τὴν ὥρα τῆς ἐκλογῆς φροντίζει
εἰδ' ἐκεῖ νὰ κήνῃ μεγάλαις κουμπαραῖς.
Τρεγίματα δὲν ἔχει, πεντάρα δὲν 'ξοδεύει,
καὶ οὔτε γὰ τὸν ψῆφο σὸν κι' ἄλλους ζητιανεύει.

Προέρρου τὸνομά του μ' ἀγάπη τόσα χεῖλη,
ὅλας τὸς κόσμος τὴν ἀρετὴ του ξέρει,
καὶ τοὺς τὸν γνωρίζουν εἰλικρινεῖς του φίλοι
μὲ πίστι καὶ μὲ θάρρος τοῦ σφίγγουνε τὸ χέρι.
Κι' ἂν τρέχουσε καρπόσοι κοντὰ 'στὸν Οἰκονόμο,
ὅπως δὲν θὰ κήμῃ κανένα δασονόμο.

Πολιτικὴ γενναία καὶ ὄντως ἐπιστήμων,
γενναῖα εἰς τὰ σπῆττα τὸν ἐνθουσιασμόν,
καὶ σφύρουσα κατόπιν τόσον σφριγῶντα Δῆμον,
ὅπως νὰ κήμῃ ἓνα μικρὸν διορισμόν.
Πολιτικὴ γενναία χωρὶς κοκεταρίας
καὶ γέμνον καὶ γλώσσαν ἐξόχου ρητορείας.

Καλοὶ μου συμπολίται, κι' ἐγὼ σᾶς βεβαιῶνω
πῶς ἡ πολιτικὴ του σκοποὺς γενναίους κρύβει,
καὶ εἶναι ὄνειρό του ἀγαπητὸ καὶ μόνο
ἡ φτώχεια ἡ καυμένη καὶ τὸ φτωχὸ καλύβι.
Γιὰ τὸνειρό του τοῦτο ἐργάζεται μονάχος,
χωρὶς φιλοδοξίας, θερμῶς καὶ ἀταρᾶχως.

Ἄν καὶ μακρὰν τῆς τύρρης, δὲν ἔπαυσε τὴν πάλην,
εἰργάσθη ἀθορύβως ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον,
καὶ τώρα ὡς Ἀνταῖος σηκώνεται καὶ πάλιν,
κι' ἴδου τὸ πρόγραμμά του τὸ ἀληθὲς καὶ μόνον:
Τὸ κράτος τῶν δικαίων τῆς λαϊκῆς μερίδος,
κι' οἱ ἐθνικοὶ ἀγῶνες τῆς ἀτυχοῦς πατρίδος.

Ἄς πέσῃ πρὶν ἢ πόσα τῶν τόσων ἀρχοντίσκων,
ἂς ὑψωθῇ δλίγον ὁ τίμιος ἐργάτης,
ἂς μὴ ζητῇ τὸν ἄρτον ἡ ἀρετὴ μὲ δίσκον,
ἂς μὴ πληρώνῃ μόνον γιὰ ὅλα ὁ χωρίτης.
Τοῦ ἔθνους ἡ σημαία ἂς στηλωθῇ 'στὸν Αἴμον,
κι' ἡ σάλπιγξ ἂς ἤχησιν τῶν ἐθνικῶν πολέμων.

Αὐτὰ ὡς πρόγραμμά του καὶ πάλιν προκηρύττει...
Τιμῆσατε μὲ ψῆφον λευκὴν τὸν Οἰκονόμου,
ἂν θέλετε νὰ πέσῃ τῆς ἀρχοντίας ἡ μύτη,
ἂν θέλετε τὸ κράτος καὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου.
'Ἄσπρο 'στὸν Οἰκονόμου, κι' εἶναι τιμὴ 'στὸν τόπον
ἡ ἐκλογὴ τοιούτων ἀγῶν ἀντιπροσώπων.

Τύπος προγράμματος ὡς πανοράματος.

Προσφιλείς μου συμπολίται, κατεβαίνω 'στὸν ἀγῶνα,
καὶ τῆς νέας μου πορείας δίδω πρόχειρον εἰκόνα.
Τὴν Κυβέρνησιν ἀγρίως καὶ σφοδρῶς θὰ πολεμήσω,
πλὴν παράξενον δὲν εἶναι καὶ νὰ τὴν ὑπηρετήσω.
Μὰ καὶ τοῦτο ἐὰν γίνη, συμπολίται, μὴ σᾶς μέλη...
ἀπὸ 'μὲ δὲν ἐξαρτᾶται, ἄλλη δύναμις τὸ θέλει.

Τὴν κατάργησιν τῶν φόρων ἐπιμόνως θὰ προτείνω,
μὰ καὶ ἄλλους σᾶς φορτώνω, ἂν συμφέρον τοῦτο κρίνω.
Τὰ βουσφέτια θὰ κτυπήσω κατακέφαλα κι' ἐγώ,
ἀλλ' οὐχ ἤττον καὶ βουσφέτια ποῦ καὶ ποῦ θὰ κυνηγῶ.
Μὰ καὶ τοῦτο ἐὰν γίνη, συμπολίται, μὴ σᾶς μέλη...
ἀπὸ 'μὲ δὲν ἐξαρτᾶται, ἄλλη δύναμις τὸ θέλει.

Νομοσχέδια θὰ κάμω καὶ πολλὰς οἰκονομίας,
πλὴν μ' ἐντάλματα συχνάκις θὰ μὲ βλέπη ὁ Ταμίας.
'Ισοζύγιον θὰ φέρω 'στὸν προϋπολογισμόν,
ἀλλὰ καὶ μ' αὐτὸν θὰ ἔχω ἀνοικτὸν λογαριασμόν.
Μὰ καὶ τοῦτο ἐὰν γίνη, συμπολίται, μὴ σᾶς μέλη...
ἀπὸ 'μὲ δὲν ἐξαρτᾶται, ἄλλη δύναμις τὸ θέλει.

Τῆς πατρίδος μου τὴν δόξαν ὄνειρον θὰ ἔχω μόνον,
καὶ θὰ ῥίπτωμαι 'στὸ μέσον τῶν πολέμων καὶ ἀγώνων.
Τοὺς Αὐστριακοὺς καὶ 'Ρώσσους διὰ λόγων θὰ σπαράζω,
πλὴν 'στὴν ὥραν τοῦ κινδύνου εἰς τὰ πόδια θὰ τὸ βάζω.
Μὰ καὶ τοῦτο ἐὰν γίνη, συμπολίται, μὴ σᾶς μέλη...
ἀπὸ 'μὲ δὲν ἐξαρτᾶται, ἄλλη δύναμις τὸ θέλει.

Μεγάλη Ἑβδομάς, ἐλθαίς καὶ ταραμαῖς.

'Αρχίζουνε τὰ πάθη τοῦ Ναζωραίου πάλι
καὶ δὸς τοῦ ἀγρυπνίου 'στῆς Ἐκκλησίας ἔλαις,
εἰς τοὺς ναοὺς προστρέχουν μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,
καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες κτυποῦνε καρμπούλαις.
'Αρχίζουνε τὰ πάθη... μεγάλη ἑβδομάς,
νηστεία καὶ μετάνοιαις, ἐλθαίς καὶ ταραμαῖς.

Τί θόρυβος! τί ζάλη! καὶ τί διασκεδάσεις!
γίνεται πανηγύρι 'στὴν κάθε Ἐκκλησία,
καὶ σκόρδων εὐωδία καὶ ἀναθυμιάσεις
'στὸν Πλάστην ἀνεβαίνουν ἐσπερινὴ θυσία.
'Αλλὰ εὐωδιάζει καὶ τόση βαρβατιλία,
καὶ σπρώχνονται καὶ σπρώχνουν ἀμφοτέρω τὰ φύλα.

Προσέρχεται ὁ Νυμφίος κι' αἱ δώδεκα παρθένοι,
τσακνόνονται οἱ δῆκοι μαζί με τοὺς παπάδες,
ὁ κόσμος κουθεντιάζει, γελᾷ καὶ μπαينوθαίνει,
καὶ κάπου κάπου πέφτουν καὶ μερικοὶ γιακιάδες.
Βλέπεις ματιαῖς νὰ παίζουν, ἀκούεις διαχύσεις,
καὶ περὶ καπελίνων σπουδαίας συζητήσεις.

'Ακούεις φαλμυδίας ἀγγέλων μετὰ τὴ μύτη,
ἔλους τοὺς πιάνει βήχας, κλαίνει μωρὰ καμπόσα,
γειτόνισσαις μαλλόνουν μετὰ 'στὸν γυναικωνίτη,
καὶ πέρνει πιά καὶ δίνει τῶν γυναικῶν ἡ γλώσσα.
Καὶ μέτ' ὅτῃς Ἐκκλησίας τὸ τόσο νταραβέρ,
ἐπίτροποι γυρίζουν μετὰ δίσκο εἰς τὸ χέρι.

Προσέρχεται ὁ Νυμφίος κι' αἱ δώδεκα παρθένοι,
κι' ἐκεῖ ποῦ χασμουρεῖνται ἐν ἡσυχία ἔλοι,
ἔξαφνα παρ' ἐλπίδα νέος καυγᾶς συμβαίνει,
τσακνόνονται καμπόσαις γρηαῖς μετὰ τὸ φακίλι.
Μὰ κι' ἡ κανδηλανάφτρα δὲν ξέρω πῶς ἀνάφτει,
καὶ πηάνεται κι' ἐκείνη μετὰ τὸν κανδηλανάφτη.

'Αρχίζουνε τὰ πάθη, τὰ δώδεκα Βαγγέλια,
'στῆς Ἐκκλησίας ψάλλουν τὴ 'μέρα καὶ τὸ βράδυ,
ἀρχίζουν τὰ σπρωξίδια, τὰ κἀκανα, τὰ γέλοια,
καὶ ἔλους ἐρεθίζει ἡ νῆστεια καὶ τὸ λάδι.
'Ραντίσματα καὶ πάλι μ' ἀνθόνερα καὶ μῦρα,
καὶ ἔλοι κἀνουν χάξι, καὶ ἔλοι φέρνουν γύρα.

Κερίθ 'στὰ χέρια ἔλων κι' δόλχρυσαις λαμπάδες,
σημαῖαις καὶ εἰκόνες καὶ δάφναις καὶ μυρτιαῖς,
μετὰ ἄμφια καὶ μίτρας Δεσπόταις καὶ παπάδες,
καὶ φώσφορα ποικίλα καὶ τράκαις καὶ φωτιαῖς.
'Αρχίζουνε τὰ πάθη... μεγάλη ἑβδομάς...
κι' ὁ διάβολος νὰ πάρῃ μαζί με σᾶς κι' ἐμᾶς.

Γενόμενος διδάκτωρ κι' ὁ φίλος μας Γουβέλης,
μας ἐτοιμάζει δειπνον εἰς τὸρος τῆς Πεντέλης.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

'Στῶν Ἱωάννου τὸ γνωστὸν Κρενωπωλεῖον ἴτε,
ποῦ εἰς τὸ Δεκά 'δρίσκεται τὴν ἐκουσμένη βρύση
ἐκεῖ τὸ κρέας τὸ καλὸ καὶ τὸ γλυκὺ θὰ 'εῖτε,
κι' οὔτε καγένας σᾶς ποτὲ θὰ τὸ μετανοήσῃ.

'Ὅποιος θεριακλῆς γυρεύει καπνὸ πρῶτης γιὰ ραχάτι,
θαῦρη 'στὸ καπνοπωλεῖον Περὶ καλέους Μενιδίου
κάτω τοῦ ξενοδοχείου τοῦ κομποῦ τῆς Μασσαλίας
κι' εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διόλου... ταῦτα χάριν ἀκρίβειας.

'Στοῦ Γιάγκου τοῦ Κατάρη τὸ Φαρμακεῖον πορσεῖον,
ποῦ 'δρίσκεται 'στὸν δρόμον ἐκεῖ τῶν Πατησίων,
ἂς τρέξῃ ὁ καθένας βαφὴ γι' αὐτὰ νὰ πάρῃ,
ποῦ σὰν κι' αὐτὴ δὲν βρίσκει εἰς ὅλο τὸ παζάρι.

Τοῦ 'Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μετὰ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Καφφενὲ τῶν «Εὐφρονούντων» — νυχτὰ μέρα συζητούντων,
μετὰ μπακαλῆδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τῶσους,
μ' οὐρητήρια, σαντοῦρια — καὶ μιὰ μάνδρα μετὰ γαϊδούρια.